

Marco Borsato (50) presenteert deze week zijn nieuwe album *Thuis*, met daarop tien gloednieuwe songs. Wij kregen alvast een voorproefje en het lijkt erop dat nieuwe hits op het punt staan geboren te worden. Op welke manier zijn de tracks van toepassing op hemzelf? 'Het is grappig hoe zaken uit mijn leven steeds weer hun weg vinden in de muziek.'

'Dit gekke tempo houd ik niet vol'

TEKST FRANK WAALS

Ik zit hier tegenover de ideale schoon-zoon. Waarom bestaat dat beeld over jou?

‘Ik weet het niet. Ik heb geleerd om altijd eerlijk te zijn en mezelf uit te spreken. In de twintig jaar dat het achter elkaar goed ging en we de successen aaneenregen, raakte ik op een gegeven moment ook verdoofd en afgestompt omdat ik er bijna niet van kon recupereren. Daarop volgden periodes waarin het even minder ging, met een TIA en de val van The Entertainment Group. Maar het is goed om soms van je sokkel te vallen en weer even te beseffen: er is weer wat te winnen. Het beeld dat jij beschrijft is echter altijd blijven bestaan en ik denk dat in ieder geval het positivisme dat bij de mensen blijft hangen wel klopt met de man die ik ben. Maar geloof me, ik kom heus ook mensen tegen die mij niet trekken. Die zijn er echt wel. Alleen, als jij mij op straat vriendelijk gedag zegt, dan zwaai ik terug. Ik vind dat fatsoenlijk, maar maakt mij dat dan de ideale schoonzoon? Ik ben gewoon

niet van het conflictmodel en laat dus ook geen spoor van verbrande schepen achter. Dat is niet omdat ik geen mening heb, maar ik heb het niet nodig om anderen uit te kafferen, ook al word ik daar genoeg toe uitgedaagd. Ik bijt heus weleens op mijn lip en denk soms: oei, dit is onder de gordel. Maar we komen elkaar altijd op een later moment in het leven weer een keer tegen. Je kunt in dit vak niet 27 jaar overleven als je geen doel of structuur voor ogen hebt en natuurlijk maak je dan ook vijanden. Als je over een lange periode succesvol bent, zit je anderen namelijk ook weleens in de weg en die roepen dan uit irritatie van alles. Ik laat dat altijd maar voor wat het is. Ik vind het niet nodig om met stront te gooien om er zelf geparfumeerd vanaf te komen. Zo zit ik gewoon niet in elkaar.’

Illustratief daarvoor is de snelheid waarmee de kwestie tussen jou en Anouk (ze noemde je niet echt) zowel opkwam als ook weer verdween.

‘Het is inderdaad heel makkelijk om daar een heel mediating van te maken, maar omdat ik er niet op reageerde, ging die storm ook snel weer liggen. Ik heb gewoon geen zin om daar energie aan te verspillen, want het is niet mijn probleem. Ik vind haar een fantastische zangeres, denk dat ze ten opzichte van mij een verkeerd beeld heeft, maar dat is prima. Vroeger had ik dat uit alle macht willen corrigeren, maar nu niet meer. Het glas is altijd halfvol, dat is exact wat het is.’

Laten we het over je nieuwe album *Thuis* hebben. Een van de nummers daarop is *Als-of Je Vliegt*. Het gaat over de hoogmoed in de liefde.

‘Onze invalshoek was om vanuit de derde persoon naar de situatie te kijken. Het gaat over een vrouw met een roze bril op, die denkt dat ze vliegt, maar ondertussen niet in de gaten heeft dat ze keihard aan het vallen is. Haar partner zette haar in de veroveringsperiode op een voetstuk, maar toen de buit eenmaal binnen was, verslaptte dat ook weer. Als je verliefd bent is alles mooi, maar het is soms ook een kwestie van vallen en opstaan. Iedere keer weer.’

Leontine is niet jouw eerste, dus jij moet in jullie eerste verliefdheidsweken ook geweten hebben: de wereld ziet er nu mooier uit dan hij misschien in werkelijkheid is?

‘We zijn al bijna twintig jaar getrouwd, maar ik herken dit soort processen wel. Dat zie ik nog steeds om me heen gebeuren met relaties die overgaan omdat ze niet bestand zijn tegen de druk van buitenaf. Dit is niet een liedje dat ik

twintig jaar geleden had kunnen maken. Je hebt dan die levenswijsheid nog niet. Zo zijn er wel meer liedjes die inhoudelijk toch te maken hebben met het gegeven dat je in je leven ook de kantlijn moet hebben geraakt om te voelen hoe dat schuurt en hoe zeer het doet.’

Zeg je daar dan altijd ook wat van?

‘Soms zie ik bij vrienden van een kilometer afstand aankomen dat het fout gaat, maar moet ik me toch koest houden. Mensen moeten nu eenmaal fouten maken om ervan te kunnen leren. Pas als ze keihard de grond raken, komt het besef: oeh, je had toch wel gelijk. Het leven heeft z’n beloop nodig en daarom vind ik het ook zo mooi om daarover te zingen. Ik heb heel erg het hart op de tong en daarmee creëer je ook een band. Je kunt alleen jezelf zijn door je hart open te zetten. Iets wat je tegelijkertijd ook kwetsbaar maakt. Met jou in dit interview heb ik nu bijvoorbeeld geen reserve. Ik ben open en eerlijk, maar dat betekent ook dat ik gekwetst kan raken wanneer jij zou zeggen dat je iets niet gelooft of het niet met mijn antwoorden eens bent. Maar ik heb dat nog altijd liever dan dat ik een muurtje om me heen bouw of een soort voorgeprogrammeerd verhaal afsteek. Daar prik je op een gegeven moment toch wel doorheen.’

Denk je dat mensen daarom nu beter weten wat ze aan je hebben dan pakweg tien jaar geleden?

‘Ik heb in het begin van mijn carrière liedjes gemaakt waar mensen nu nog steeds plezier aan beleven en die waren toen net zo waar als dat ze nu zijn. Ik heb een heel prettig soort consistentie in mijn carrière. Deze duurt nog altijd voort, niet omdat ik er financieel beter van ben geworden, maar omdat ik dit vak nog steeds enorm leuk vind, echt iets te vertellen heb en echt het idee heb dat mensen houvast hebben aan mijn muziek. Of het nu gaat om mensen die moeilijk in het leven zitten of zelf lastig gevoelens onder woorden kunnen brengen en mijn muziek gebruiken als wapen.’

Op welke manier hoor je daarover wel eens iets terug?

‘Toevallig kreeg ik vorige week nog van iemand een A3'tje met daarop allemaal songteksten geplakt waaruit haar pijn en levensstruggles spraken. Het steunde haar enorm en dat heb ik me in het begin van mijn muzikale leven helemaal niet zo gerealiseerd. In mijn werk voor Warchild zie ik ook dat muziek een ideaal middel is om rangen en standen te doen vervagen en dat je je hart kan openzetten voor mensen die moeilijk toegankelijk lijken. Welk liedje mij

geholpen heeft in lastige periodes? Veel Italiaanse songs uit mijn jeugd die ik op mijn beurt weer heb herschreven naar het Nederlands. Zoals *Quando Finisce Un Amore* dat *Waarom Nou Jij* is geworden of *Storie Di Tutti I Giorni* dat we hier kennen als *Dromen Zijn Bedrog*.’

Kun je één lied uit het verleden noemen dat anders zou hebben geklonken als je het nu had gemaakt?

‘Datzelfde *Dromen Zijn Bedrog*. Het was met dertien weken op één mijn grootste hit, maar qua vorm inmiddels totaal gedateerd. Ik geloof dat ik tijdens optredens inmiddels wel een stuk of acht verschillende vormen heb geprobeerd om het liedje om te buigen naar nu, zoals een salsa- en halftempo-variant. Daardoor blijft hij fris en leuk om te spelen. Ik was er destijds in 1994 heel tevreden mee en nu nog steeds wel, alleen is het van al mijn songs qua structuur en op instrumentaal vlak wel het meest uit de tijd. Tekstueel is hij gek genoeg dan weer wel oké. Studenten adopteerden het destijds als een soort tweede volkslied en we hebben er liefst 360.000 stuks van verkocht. Als je dat nu zou doen, zou je het hele jaar door bovenaan de hitlijsten staan.’

Je zingt in dit nummer ook over zaken die te mooi lijken om waar te zijn. Pas dat eens toe op jezelf.

‘Zanger worden leek lang geleden te mooi om waar te zijn, omdat ik daar veel te verlegen voor was. Ik werkte in mijn jongere jaren als kok omdat ik mensen wilden pleasen en vermaken, maar in die keuken voelde ik me ook erg opgesloten tussen vier muren. Ik moest me echt nog over mijn schroom heen zetten en leren communiceren. Het kantelpunt daarin kwam toen ik ging deelnemen aan talentenjachten en ze ook geregeld won. Met kleine stapjes ontdekte ik dat ik mensen kon ontroeren en daarmee groeide mijn zelfvertrouwen en leerde ik zien waar mijn kracht lag. Ik liep in het begin nog rond met schoudervullingen en lange jassen, omdat ik dacht dat een artiest zich bijzonder moest kleden. Maar hoe meer ik mezelf werd, des te beter het ging.’ ➤

NIEUWE REVU ONTMOET MARCO BORSATO

Waar? Op kantoor bij zijn eigen bedrijf *Musica è Bookings in Abcoude*.
Wanneer? Maandag 30 oktober.
Verder nog wat? Marco maakt via bluetooth verbinding tussen zijn speaker en telefoon, die hij ‘iPhone 7 Espresso’ heeft genoemd, om fragmenten van het album te laten horen. Klinkt goed!

‘Ik vind het niet nodig om met stront te gooien om er zelf geparfumeerd vanaf te komen’

‘Midden in fucking Afghanistan hoorde ik nog: “Marco! Heuhhhh, Marcotjuh! Marcooo!”’

Een ander nummer heet 18 Jaar. Dat moet je vorig jaar geschreven hebben toen je zo lang getrouwd was...

‘Klopt, en het loopt ook wel parallel met mijn leven, maar dit lied gaat meer over een bevriend stel van Leontine en mij die al sinds hun acht-tiende bij elkaar zijn, maar pas na dertig jaar besloten met elkaar te trouwen. Iets wat helemaal niemand meer had zien aankomen, ondanks het feit dat ze voor elkaar gemaakt zijn en nog steeds knetterverliefd. Alle krachten in het leven hebben aan die twee getrokken om de relatie een keer te laten breken, maar ze hebben elke storm samen overleefd. Er zit een heel lekkere, positieve energie in die track, waarmee ik de nieuwe generatie wil laten zien dat het ook anders kan en je niet voor de eerste de beste verleiding hoeft te vallen. De basis van het nummer

ontstond in de kleedkamer bij Vrienden van Amstel Live, dat was samen met Matt Simons. Op de bruiloft van onze vrienden overhandigden we hun het resultaat op een stickie. Echt een machtig moment was dat. Het is grappig hoe zaken uit mijn leven op die manier steeds weer hun weg vinden in de muziek.’

Je tekstschrijver en componist John Ewbank is jouw muzikale evenknie. Waarom hebben jullie zo’n klik?

‘John is ongelooflijk trouw en dat is in dit vak heel uitzonderlijk. Ik werk nu fijner met hem dan in het begin van mijn loopbaan. En dan niet omdat we tot elkaar veroordeeld zijn, maar omdat we beiden oprecht vinden dat we een aanvulling zijn op elkaars talent. Het is mooi om te ontdekken dat noch succes, noch geld of roem slijtage hebben veroorzaakt. Tijdens optredens zing ik over ons beider levens en gevoelens en dat is het allerfijnst om te kunnen doen. Bijna therapie zelfs. Alleen gaat John daar wel heel anders mee om dan ik. Inzet en kracht, daar moet ik het echt van hebben. John kan dan weer op zijn talent vertrouwen op momenten dat hij inspiratie heeft. Dat kan betekenen dat er soms maanden niets uit zijn handen komt, totdat hij zomaar ineens drie geniale nummers op één dag maakt. Dat zijn voor mij van die ongrijpbare en soms lastige dingen omdat ze niet te plannen zijn.’

Eventjes Alleen is een volgend nummer op je album, maar wel één dat al jaren op de plank ligt en dat je nu pas naar buiten brengt.

‘Het lied zelf was niet af, enkel het thema. We zouden de studio in gaan om het op te nemen, maar John en ik raakten in een emotioneel gesprek waarbij we beiden helemaal volschoten. Met zo’n grote brok in mijn keel kwam toen van zingen niets meer terecht. Ik ben ook maar een mens, geen machine. Het gesprek ging over het feit dat eigenlijk alleen mijn eigen, persoonlijke gedachten nog echt van mij zijn. De rest is dat niet. Als ik bijvoorbeeld met boodschappen een winkel uit loop, dan maakt een paparazzo daar foto’s van omdat het nieuws is. En ga ik met mijn moeder de straat op, dan roept men bij wijze van spreken dat het m’n nieuwe vriendin is. Het enige wat nog echt van mezelf is zijn mijn eigen gedachten en ik zou soms weleens eventjes helemaal alleen willen zijn. Maar nu komt het grappige gedeelte... Ik was met Warchild in Afghanistan... fucking Afghanistan! Midden in de tijd dat het daar nog *serious shit* was. Hoor ik alsnog meerdere keren op straat roepen: “Marco! Heuhhhh, Marco-

tjuh! Marcooo!” Ik dacht: hè!? In Afghanistan? Hoe dan?’

Waar ter wereld kun je nog wel enigzins opgaan in de massa?

‘Op Bali gaat het nog redelijk, maar het is nooit zo dat ik helemaal niet herkend word. Ik hoef niet te proberen om ergens tegen een muur aan te plassen, want dan is een foto met een mobiel-tje zo gemaakt. Dit liedje is eigenlijk per toeval op de plaat terechtgekomen. John speelde het beginriedeltje ervan eens, net toen er een cameraploeg aan het draaien was voor mijn documentaire. We vergaten het riedeltje, maar maanden later hoorden we het plotseling weer terug toen het voorbijkwam in de montage van die beelden. Godverdorrie, dat was ’m! Zonder die cameraploeg had dit nummer dus nooit bestaan. Met *Ik Leef Niet Meer Voor Jou* is het precies hetzelfde gegaan. Dat heb ik wel twee of drie keer bij John ingeleverd en als je het origineel hoort, dan lijkt het niet eens op wat het uiteindelijk geworden is. Het moet dan gewoon eerst even een tijdje rijpen in zijn hoofd en dan ineens weet hij wat hij ermee wil doen.’

Is er eigenlijk nog wel een scheiding aan te brengen tussen Borsato als publiek figuur en als privépersoon?

‘In de loop der jaren is dat wel zo gegroeid. De maatschappij is veel opener geworden met alle inkijkjes die we anderen geven via social media. Daardoor heb ik ontdekt dat Marco de artiest en de familieman niet eens zoveel van elkaar verschillen. Ik ben thuis alleen niet iemand die de hele dag de aandacht opeist, zoals ik dat op de Bühne wel doe. Daar heb ik mijn eigen idee over de manier waarop ik mijn verhalen wil overbrengen. Ook het af en toe krijgen van vragen over mijn privéleven in interviews kan ik nu beter plaatsen dan vroeger. Dat heeft ook te maken met het feit dat ik vader ben van drie kinderen die met een andere dynamiek in het leven staan dan toen ik begon en dan zijn ze ook nog eens “de kinderen van...” Dat is geen last, maar brengt wel extra druk en consequenties met zich mee.

Op de gekste momenten word je daarbij met je neus op de feiten gedrukt. Zo hangen al mijn gouden en platina platen tegenwoordig op kantoor omdat ik het belastend vond om ze in mijn huis te hebben. Dan kwamen mijn kids vol trots thuis met een medaille van het skiën, maar merkten ze al snel teleurgesteld op dat ze wel nooit zoveel awards zouden winnen als ik aan de muur had hangen. Dat was echt een eyeopener en een dag later heeft een verhuishwagen ze direct allemaal meegenomen.’

Je gaat ooit sterven in het harnas, denk ik...

‘Nah, dat zeg je nu en ik riep dat voorheen ook altijd, maar ik kan me best voorstellen dat ik het op een dag rustiger aan ga doen. Dit gekke tempo hou ik namelijk niet vol tot mijn 65ste. Helemaal stoppen, oké dat niet, maar minderen zeker wel. Ik kom nu in een fase terecht waarin ik harder moet sporten om fit te blijven en me steeds vaker mensen ontvallen. In 2009 mijn vader en dit jaar Leontine haar moeder. Onvermijdelijk helaas en iedereen gaat anders met verlies om. Zo mis ik mijn vader eigenlijk steeds meer, dat went echt niet. De pijn om zijn dood is nog steeds bijtend. Voor Leontine idem dito, zij is sinds een paar maanden wees nadat haar zieke moeder in een relatief korte periode ineens heel snel achteruitging en plotseling weg was. Dat kondigde zich niet zo duidelijk aan. Het bijzondere is echter dat je soms de aanwezigheid van een overleden dierbare op een bepaalde manier toch kan blijven voelen.’

Op het nieuwe album staat het nummer Voor Jou. Gaat dat hier ook over?

‘John heeft het geschreven voor een goede vriend, maar iedereen kan zich er wel in herkennen. Toen ik het inzong, dacht ik aan mijn vader en het nummer gaf me troost. Soms beloven mensen in de laatste fase van hun leven om na de dood nog een teken te geven en ik wil ook graag geloven dat er hierna iets is. Anders zou alle kennis die je een leven lang hebt opgedaan in één klap verloren zijn. Met pa voer ik ook nog steeds gesprekken en na dit bestaan komen we allemaal op een plek waar we, op wat voor manier dan ook, verantwoordelijkheid zullen moeten afleggen. Ik probeer mijn invloed te gebruiken om goede processen in gang te zetten en draaiende te houden. Hoelang dat dan ook mag duren, want mijn carrière houdt een keer op en mijn zeggings- en overtuigingskracht misschien ook wel. Ik hoop straks echter een paar nieuwe bladzijden in de Nederlandstalige popmuziek te hebben achtergelaten en hoop dat sommige liedjes de tand des tijds weten te doorstaan. Zodat mensen er ook na mijn dood nog van kunnen genieten.’ ✖